

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2017/6

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2017 - 6

<p>Zaaknummer: 17/0922/GA</p> <p>Datum uitspraak: 10 augustus 2017</p>	<p>Ordemaatregel tenuitvoerlegging elders</p>	<p>Nu onverwacht vliegtuigjes over de luchtplaats vlogen (waarvan één met een banner met klagers naam daarop) terwijl gedetineerden aan het luchten waren, kon de directeur klager een afzonderingsmaatregel opleggen. Tussentijds dient de directeur te toetsen of voortdoring van de maatregel noodzakelijk is. In dit geval is hiervan niet gebleken. Beklag daarom alsnog gedeeltelijk gegrond, tegemoetkoming € 70,=.</p>	<p>Blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 16/2440/GA</p> <p>Datum uitspraak: 27 juli 2017</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Urinecontrole</p>	<p>Sprake van een positieve urinecontrole met THC-waarde >1000. Gelet op wisselende adviezen van Gelre-lab is NFI verzocht rapport uit te brengen. Kern van antwoord is dat waarschijnlijk binnen 5 tot 10 dagen na het stoppen van gebruik van cannabis de THC-waarde tot binnen meetbereik zal afnemen. Gezien het tijdsverloop tussen eerste en tweede meting en het feit dat score na 28 dagen nog steeds boven 1000 ligt is er sprake van bijgebruik. Beroep directeur gegrond.</p>	<p>Blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 16/3941/GA</p> <p>Datum uitspraak: 18 juli 2017</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Disciplinaire straf voor bezit contrabande niet onredelijk en onbillijk. Beroep in zoverre ongegrond. Concrete gedragingen vereist voor onderbouwing disciplinaire straf op grond van overschrijdend gedrag. Incidenten na oplegging disciplinaire straf kunnen niet hieraan ten grondslag worden gelegd. Beroep in zoverre gegrond, duur disciplinaire straf redelijk tot zeven dagen. Tegemoetkoming €22,50,=</p>	<p>Blz. 12</p>

<p>Zaaknummer: 16/3933/GA</p> <p>Datum uitspraak: 14 juli 2017</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/overplaatsing intern</p>	<p>Geen beklag mogelijk tegen feitelijk handelen personeel. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. Bewaardersarrest wordt opgelegd vooruitlopend op een beslissing van de directeur en is voor beklag vatbaar. Gelet op incident was bewaardersarrest geboden. Dit heeft niet langer dan 15 uur geduurd. Interne overplaatsing beklagwaardig en niet onredelijk. Disciplinaire straf niet onredelijk of onbillijk. Beroep directeur gegrond. Beklag alsnog ongegrond.</p>	<p>Blz. 14</p>
<p>Zaaknummer: 16/4060/GA en 16/4062/GA</p> <p>Datum uitspraak: 13 juli 2017</p>	<p>Bewegingsvrijheid binnen de inrichting; Activiteiten; Arbeid en werkzaamheden; Onderwijs; Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Klachten over het feit dat klager wordt ingesloten op zijn cel gedurende activiteiten die zijn gericht op re-integratie en arbeid alsmede tijdens onderwijsmomenten waaraan hij niet wenst deel te nemen. Vast staat dat klager niet (structureel) arbeidsongeschikt is bevonden en in staat is om te werken. Beroepscommissie constateert dat er binnen de inrichting ruimte is om individuele afspraken met klager te maken over zijn deelname aan arbeid en activiteiten gericht op re-integratie, waarbij de detentieomstandigheden van klager als levenslang gestrafte in ogenschouw worden genomen. Het is dan niet onredelijk om klager op zijn cel in te sluiten indien hij, ondanks die afspraken, niet aan activiteiten en arbeid wenst deel te nemen. Hetzelfde geldt voor de onderwijsmomenten waar, volgens de directeur, ook maatwerk mogelijk is. Beroepen directeur gegrond.</p>	<p>Blz. 16</p>

<p>Zaaknummer: 17/1078/GA</p> <p>Datum uitspraak: 4 juli 2017</p>	<p>Onderzoek in lichaam</p>	<p>Personeel ingehuurd van DV&O wegens personeelstekort bij de beveiliging. Personeel heeft dezelfde bevoegdheden als de inrichtingsmedewerkers. Beslissing van de directeur om het personeel, evenals de vaste inrichtingsmedewerkers, in te zetten voor visitatie kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Beroep directeur gegrond, beklag alsnog ongegrond.</p>	<p>Blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 17/0743/GB</p> <p>Datum uitspraak: 31 juli 2017</p>	<p>Horizontale overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Horizontale overplaatsing. Klager heeft ongeoorloofd contact gehad met een stagiaire en bezat daarnaast een mobiele telefoon. De omstandigheden rechtvaardigen een horizontale overplaatsing van klager, ook al levert dat vertraging op voor zijn resocialisatieactiviteiten. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 20</p>
<p>Zaaknummer: 17/1145/GB</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2017</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing TA</p>	<p>Klager heeft verzocht om overplaatsing uit Terroristenafdeling. Hij komt objectief gezien in aanmerking voor plaatsing in TA. Afwijzende beslissing van selectiefunctionaris is echter onvoldoende met redenen omkleed nu deze onvoldoende inhoudelijk is ingegaan op het verzoek van klager. Klager is vanwege bedreigingen richting zijn persoon al een tijd op maatregel op de BPG geplaatst en deze situatie van bedreigingen duurt nog onverminderd voort. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 21</p>

<p>Zaaknummer: 17/0840/GB</p> <p>Datum uitspraak: 10 juli 2017</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing EBI</p>	<p>Bij de Nationale Politie is tijdens klagers detentie in Ierland gedetailleerde informatie binnengekomen over een mogelijk ophanden zijnde ontvluchting. Beroepscommissie heeft aanvullende GRIP rapportage opgevraagd. OM heeft te kennen gegeven dat een gevaar voor vlucht bestaat. Blijkens informatie van het GRIP zou klager in Nederland bij een reeks liquidaties betrokken zijn en is hij de laatste jaren een steeds prominentere rol gaan vervullen binnen het criminele circuit. Gelet hierop voldoet klager aan de voorwaarden voor plaatsing in de EBI. Beslissing niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 17/0287/GM</p> <p>Datum uitspraak: 21 juli 2017</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Bij 1e onderzoek door GGD-arts sprake van zuurbranden en differentiaal diagnose cardiaal gesteld. Klager had terstond naar ziekenhuis moeten worden gestuurd. Bij herbeoordeling later op avond door 2e GGD-arts alsnog naar ziekenhuis overgebracht en bleek dat klager hartinfarct had. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 100,=.</p>	<p>Blz. 25</p>
<p>Zaaknummer: 17/1070/GM</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2017</p>	<p>Medische verzorging medicatieverstrekking; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Verstrekking medicijn was stopgezet door internist maar desondanks doorgedoseerd aan klager. Op medische dienst rust verantwoordelijkheid om juiste medicatie voor te schrijven. Gemaakte fout had hypoglykemie bij klager of erger kunnen veroorzaken. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 100,=.</p>	<p>Blz. 26</p>

<p>Zaaknummer: 17/0768/GM</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2017</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager heeft herseninfarct gehad en maakte zich grote zorgen over gezondheid na black-out. Ondanks vele verzoeken sporadisch gezien door inrichtingsarts. I.v.m. medische voorgeschiedenis en reële angst had eerder onderzoek door inrichtingsarts dienen plaats te vinden. Eerdere verwijzing naar neuroloog en psycholoog zou passend zijn geweest. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>Blz. 27</p>
<p>Zaaknummer: 17/1787/GV</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2017</p>	<p>Algemeen verlof</p>	<p>Verzoek om verlof afgewezen omdat uit beleid volgt dat aan tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden geen vrijheden worden toegestaan. Onderlinge regeling en voornoemd beleid gaan echter uit van tijdelijk verblijf van maximaal 6 maanden terwijl klager ruim 2 jaar in Nederland is gedetineerd. Afwijzing op grond van beleid derhalve niet redelijk. Nu klager echter op de GVM-lijst staat en sprake is van liquidatiedreiging afwijzing verzoek om verlof o.g.v. Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 27</p>

<p>Zaaknummer: 16/3737/GV- einduitspraak</p> <p>Datum uitspraak: 13 juli 2017</p>	<p>Verlof strafonderbreking</p>	<p>Klager is veroordeeld voor moord op ex-schoonmoeder en poging moord op ex-vrouw en familielid. Uit zijn uitlatingen ter zitting, tegen gedragsdeskundigen en als verwoord in kaarten/brieven volgt dat hij nog steeds slachtoffers belaagt en zijn gedrag rechtvaardigt. Hardnekkig in wens voor omgang met zijn kinderen. Mede gelet op conclusies recherchepsychologen is er een reëel gevaar voor recidive. Belangen slachtoffers verzetten zich in ernstige mate tegen toewijzing verzoek strafonderbreking. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 29</p>
<p>Zaaknummer: 17/1407/TA</p> <p>Datum uitspraak: 1 augustus 2017</p>	<p>Geweld en vrijheidsbeperkende middelen</p>	<p>Boeienregime bij uitsluiting niet onredelijk, gelet op zeer ernstige incidenten destijds in Veldzicht, klager in staat is berekenend te werk te gaan, hij wekelijks bedreigingen uit en bepaalde personeelsleden verantwoordelijk houdt voor beslissingen van anderen. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 32</p>
<p>Zaaknummer: 17/1916/TA en 17/1932/TA</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2017</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Volkomen zinloos is om klacht- en beroepsprocedures in te dienen betreffende de inrichting waarin klager al jarenlang niet meer verblijft. Klager niet-ontvankelijk in beroepen. Eventuele volgende brieven van klager zullen niet langer als een beroepschrift in behandeling worden genomen.</p>	<p>Blz. 34</p>

<p>Zaaknummer: 16/3837/TB – eindbeslissing</p> <p>Datum uitspraak: 3 juli 2017</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing longstay</p>	<p>Longstayplaatsing lag destijds in de rede, maar zou op dit moment latere beslissing rechtbank tot nader onderzoek naar voorwaardelijke beëindiging tbs en plaatsing in specifieke instelling te zeer doorkruisen. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 35</p>
<p>Zaaknummer: 17/0548/TR</p> <p>Datum uitspraak: 25 juli 2017</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Niet aannemelijk dat levenslang gestrafte detentieongeschikt is of dat in gevangeniswezen geboden psychiatrische zorg onvoldoende is. Wet vereist niet dat klager onderzocht moet worden door niet aan het PPC van verblijf verbonden gedragsdeskundigen. Afwijzing verzoek plaatsing in FPC niet onredelijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 36</p>
<p>Zaaknummer: 17/1495/JA</p> <p>Datum uitspraak: 3 augustus 2017</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding</p>	<p>Uitgaande van standpunt van NFI dat waarschijnlijk binnen 5 tot 10 dagen na stoppen van gebruik van cannabis de THC-waarde binnen het meetbereik zal afnemen, had klagers THC-waarde, zonder bijgebruik, onder de 1000 µg/l moeten uitkomen. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 38</p>

Zaaknummer:

17/0922/GA

Datum uitspraak:

10 augustus 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Lucas, mr. E.
Puffelen, drs. P.J.M. van
Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Beklagcommissie:

locatie Zuyder Bos te Heerhugowaard

Trefwoorden:

Ordemaatregel tenuitvoerlegging elders

Artikelen:

Pbw art. 23, 24

Samenvatting:

Nu onverwacht vliegtuigjes over de luchtplaats vlogen (waarvan één met een banner met klagers naam daarop) terwijl gedetineerden aan het luchten waren, kon de directeur klager een afzonderingsmaatregel opleggen. Tussentijds dient de directeur te toetsen of voortdurend van de maatregel noodzakelijk is. In dit geval is hiervan niet gebleken. Beklag daarom alsnog gedeeltelijk gegrond, tegemoetkoming € 70,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 24, eerste lid, van de Pbw, in verbinding met artikel 23, eerste lid onder a, van de Pbw is de directeur bevoegd een gedetineerde voor de duur van ten hoogste twee weken in afzondering te plaatsen indien dit in het belang van de handhaving van de orde

of veiligheid in de inrichting dan wel voor een ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming noodzakelijk is.

Vaststaat dat op 23 juli 2016 twee vliegtuigjes een aantal keren relatief laag over de luchtplaats hebben gevlogen terwijl gedetineerden aan het luchten waren, onder wie klager. Eén vliegtuig was voorzien van een banner met daarop klagers naam vermeld. Nu de directeur hiervan vooraf niet op de hoogte was en gezien de inhoud van de rapporten die hierover opgemaakt zijn, oordeelt de beroepscommissie dat de orde en veiligheid in de inrichting en een ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf in het geding waren. De beroepscommissie acht het begrijpelijk en ook aangewezen dat de directeur onderzoek heeft gedaan naar de rol van klager, nu zijn naam op een banner vermeld stond. In het kader van dit onderzoek kon de directeur in redelijkheid beslissen om klager – na zijn disciplinaire straf – per 25 juli de ordemaatregel van plaatsing in afzondering in een afzonderingscel op te leggen.

Ten aanzien van de externe tenuitvoerlegging van de onderhavige ordemaatregel in de p.i. Vught heeft de directeur aangevoerd dat dit noodzakelijk was voor het onderzoek, alsmede in het kader van de orde, rust en veiligheid op de afdeling. De beroepscommissie overweegt dat de directeur in het kader van het onderzoek naar de betrokkenheid van medewerkers bij het onderhavige incident in redelijkheid kon beslissen om de ordemaatregel extern ten uitvoer te

leggen.

Met betrekking tot de duur van de maatregel overweegt de beroepscommissie als volgt. In de memorie van toelichting op de Pbw staat – voor zover hier van belang – het volgende: “[...] Afzondering is te onderscheiden van oplegging van een disciplinaire straf van opsluiting in een (straf)cel. Een ordemaatregel duurt voor zolang zij noodzakelijk is en dient te worden beëindigd zodra dit mogelijk en verantwoord is.[...]”. Anders gezegd, een ordemaatregel wordt niet ten uitvoer gelegd voor de duur waarvoor hij is opgelegd: maar de directeur dient tussentijds te toetsen of voortduring van de maatregel noodzakelijk is.

In dit geval is niet gebleken van enige tussentijdse toetsing. Ter zitting is evenmin toegelicht waarom het noodzakelijk was de maatregel voor de duur van veertien dagen ten uitvoer te leggen en waarom het noodzakelijk was de maatregel die gehele termijn extern ten uitvoer te leggen. Zo is niet toegelicht welke onderzoekshandelingen zijn gedaan na 1 augustus 2016, noch welk ander belang de voortduring van de maatregel diende. Evenmin is een verslag van het onderzoek of enig ander resultaat beschikbaar gebleken. Derhalve oordeelt de beroepscommissie dat de duur van de maatregel onredelijk lang is geweest.

De beroepscommissie zal het beroep daarom gedeeltelijk gegrond verklaren alsook het onderliggend beklag, voor zover dit ziet op de periode dat de maatregel na 1 augustus 2016 heeft voortgeduurd. Nu de gevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan te maken zijn, acht de

beroepscommissie termen aanwezig om aan klager een tegemoetkoming toe te kennen. Zij beslist als volgt.

Zaaknummer:

16/2440/GA

Datum uitspraak:

27 juli 2017

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Brand, J.G.A. van den
Bol, mr. A.T.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij p.i.
Roermond

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding;
Urinecontrole

Artikelen:

Pbw art. 30, 51

Samenvatting:

Sprake van een positieve urinecontrole met THC-waarde >1000. Gelet op wisselende adviezen van Gelre-lab is NFI verzocht rapport uit te brengen. Kern van antwoord is dat waarschijnlijk binnen 5 tot 10 dagen na het stoppen van gebruik van cannabis de THC-waarde tot binnen meetbereik zal afnemen. Gezien het tijdsverloop tussen eerste en tweede meting en het feit dat score na 28 dagen nog steeds boven 1000 ligt is er sprake van bijgebruik. Beroep directeur gegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop dat het lang heeft geduurd voordat in deze zaak tot een uitspraak is kunnen komen. De verklaring is er in gelegen dat eerst een rapport van het NFI moest worden afgewacht.

Aan klager is een disciplinaire straf opgelegd in verband met een positieve urinecontrole op 12 april 2016 met een THC-waarde van > 1000 ng/ml en een kreatiniewaarde van 14,5 mmol/l. De THC-waarde ligt ruim boven de afkapwaarde van 50 ng/ml. Ook de kreatiniewaarde ligt ruim boven de ondergrens van 2,0 mmol/l voor het interpreteren van de uitslag. Onder deze grens zou sprake zijn van een te verdund urinemonster.

Klager verwijst in zijn klaagschrift voor de beklagrechtter naar de urinecontrole van 15 maart 2016 waarbij hij eveneens positief scoorde met een THC-waarde van 1000 ng/ml en stelt hiermee (impliciet) dat de positieve score van 12 april 2016 is beïnvloed door de positieve score van 15 maart 2016; er is geen sprake van bijgebruik. Van de analyse van het urinemonster van 15 maart 2016 is geen kreatiniewaarde bekend.

Bij de stukken is gevoegd een memo van 2 april 2014 van het Klinisch Farmaceutisch & Toxicologisch Laboratorium Gelre-ziekenhuizen (hierna: het Gelre-laboratorium) dat voormeld onderzoek heeft verricht. Het door de directeur gehanteerde interpretatie- en handelingskader is hierop gebaseerd. Het Gelre-laboratorium concludeert dat het sterk afhankelijk is van onder meer de

persoon, de omstandigheden, de THC-concentratie in cannabis en de wijze van inname, hoe lang er nog sporen van cannabisgebruik zijn terug te vinden. De beroepscommissie begrijpt dat voormelde omstandigheden ertoe kunnen leiden dat ook na vier weken sporen van cannabis aantoonbaar kunnen zijn in de urine. Vanwege de grote interindividuele verschillen hanteert het Gelre-laboratorium een halfwaardetijd van 14 dagen. Dit strookt met de door de beroepscommissie in haar jurisprudentie gehanteerde halfwaardetijd.

Voor de beoordeling of de gedetineerde sinds de laatste urinecontrole heeft bijgebruikt, is de THC/kreatinineratio bepalend. In onderhavige zaak kan deze ratio niet worden vastgesteld, omdat de exacte concentratie THC in de urine niet bekend is en wat betreft de uitslag van 15 maart 2016 de kreatiniewaarde.

De beroepscommissie heeft daarop telefonisch contact opgenomen met een apotheker van het Gelre-laboratorium en hem de vraag voorgelegd of met de gegeven uitslagen van de urinecontroles sprake is van bijgebruik. De apotheker heeft daarop – zakelijk weergegeven en voor zover hier relevant – geantwoord dat sprake moet zijn van bijgebruik. Indien de uitslag > 1000 ng/ml is en de betrokkene stopt daarna met het gebruiken met cannabis, dan zal de waarde na twee of drie weken onder de 1000 ng/ml moeten uitkomen. In de eerste weken is de daling van de THC-concentratie het grootst.

In een eerdere uitspraak, RSJ 29 september 2016, 16/1720/GA, is

verwezen naar het standpunt van een apotheker van hetzelfde laboratorium dat de THC-waarde van > 1000 ng/ml een zogenaamde semi-kwantitatieve bepaling is. Uit deze waarde kan afgeleid worden dat sprake is van gebruik, maar niet precies hoeveel. Of sprake is van bijgebruik is lastig te bepalen als de exacte THC-waarde onduidelijk is. Omdat de THC-waarde niet precies kan worden vastgesteld en derhalve onduidelijk is welk getal als uitgangspunt dient te worden genomen, kan de THC-kreatinineratio ook niet specifiek worden bepaald. De beroepscommissie is in die zaak tot het oordeel gekomen dat het antwoord van de apotheker tot de conclusie leidt dat niet aannemelijk is geworden dat de uitslag duidt op bijgebruik.

Gelet op het wisselende advies van het Gelre-laboratorium, heeft de huidige beroepscommissie zich gewend tot het NFI, met de vraag na hoeveel tijd na een uitslag van > 1000 ng/ml de THC-waarde binnen het meetbereik komt (< 1000 ng/ml). Tevens is het NFI verzocht een antwoord te geven op de vraag of in onderhavig geval sprake is van bijgebruik. De apotheker-toxicoloog bij het NFI heeft de antwoorden vastgelegd in het rapport van 24 mei 2017. De kern van het antwoord op deze vragen is dat waarschijnlijk binnen 5 tot 10 dagen na het stoppen van het gebruik van cannabis de THC-waarde tot binnen het meetbereik zal afnemen. Gezien het tijdsverloop tussen de eerste meting en de tweede en gezien het feit dat de tweede meting na 28 dagen nog steeds boven de 1000 ng/ml ligt, is er naar het oordeel van de rapporteur

sprake van bijgebruik.

Gelet op de conclusie van het NFI en het oordeel van de in onderhavige zaak geconsulteerde apotheker-toxicoloog, is de beroepscommissie van oordeel dat in het geval van klager sprake is geweest van bijgebruik.

Gelet op het vorenstaande, in onderling verband en samenhang bezien, is de beroepscommissie dan ook van oordeel dat het beroep van de directeur gegrond moet worden verklaard. De uitspraak van de beklagrechter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3941/GA

Datum uitspraak:

18 juli 2017

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Brand, J.G.A. van den
Rutten, mr. M.A.G.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Leeuwarden

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 50, 51

Samenvatting:

Disciplinaire straf voor bezit contrabande niet onredelijk en onbillijk. Beroep in zoverre ongegrond. Concrete gedragingen vereist voor onderbouwing disciplinaire straf op grond van overschrijdend gedrag. Incidenten na oplegging disciplinaire straf kunnen niet hieraan ten grondslag worden gelegd. Beroep in zoverre gegrond, duur disciplinaire straf redelijk tot zeven dagen. Tegemoetkoming €22,50,=..

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 51, eerste lid, onder a in verbinding met artikel 50, eerste lid, van de Pbw kan de directeur wegens feiten die onverenigbaar zijn met de orde of de veiligheid in de inrichting dan wel met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming de gedetineerde een disciplinaire straf opleggen van opsluiting in een strafcel dan wel een andere verblijfsruimte voor ten hoogste twee weken.

Op grond van artikel 51, vijfde lid, van de Pbw kan een disciplinaire straf alleen worden opgelegd indien de gedetineerde verantwoordelijk kan worden gesteld voor het begane feit.

Op grond van het tweede lid van voormeld artikel 50 beslist de directeur over het opleggen van een disciplinaire straf zo spoedig mogelijk nadat hem verslag is gedaan.

In onderhavige zaak heeft de directeur aan de beslissing tot oplegging van een disciplinaire straf twee feiten ten grondslag gelegd, namelijk de vondst van contrabande (mobiele telefoon met oplader) op klagers cel

en het structureel opzoeken dan wel overschrijden van grenzen door klager. Wat de eerste grond betreft is de beroepscommissie van oordeel dat voldoende aannemelijk is dat klager in het bezit was van genoemde contrabande. Tegen deze achtergrond kan het opleggen van een disciplinaire straf niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal in zoverre ongegrond worden verklaard. Wat betreft de tweede grond is de beroepscommissie van oordeel dat het in algemene termen verwijzen naar klagers gedrag een gebrekkige motivering oplevert. Duidelijk zal moeten zijn welke concrete gedragingen waarvoor de klager verantwoordelijk kan worden gehouden aanleiding hebben gegeven voor de disciplinaire straf. Een verwijzing naar incidenten die na de oplegging van een disciplinaire straf hebben plaatsgevonden kan niet ter onderbouwing van de disciplinaire straf worden gebruikt. Het beroep van klager zal daarom in zoverre gegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal wat betreft dit onderdeel worden vernietigd.

Gelet op artikel 71, tweede lid onder c, en het derde lid van de Pbw zal de beroepscommissie doen hetgeen de beklagcommissie had moeten doen en daarbij met toepassing van artikel 68, derde lid, onder b van de Pbw de hoogte van de disciplinaire straf bepalen.

Gelet op de landelijke sanctiekaart 2016 kan voor de vondst van contrabande (GSM en oplader) alleen al een sanctie van maximaal tien dagen eigen cel worden opgelegd

De directeur heeft tien dagen opsluiting op eigen cel opgelegd op twee gronden,

waarvan dus één grond wegens een gebrekkige motivering komt te vervallen. Tegen deze achtergrond is het redelijk uit te gaan van een disciplinaire straf van zeven dagen opsluiting op eigen cel. Het beklag zal daarom gegrond worden verklaard en de beslissing van de directeur zal worden vernietigd voor zover de disciplinaire straf langer dan zeven dagen heeft geduurd.

In uitspraak RSJ 1 september 2016, 16/3009/SGA, heeft de schorsingsvoorzitter de tenuitvoerlegging van de disciplinaire straf geschorst tot het moment dat de beklagcommissie op het onderliggende beklag heeft beslist. De beroepscommissie stelt vast dat de tenuitvoerlegging drie dagen heeft geduurd, maar dat na de ongegrondverklaring van het beklag door de beklagcommissie de resterende zeven dagen alsnog zijn tenuitvoergelegd. Feitelijk heeft klager dus de volle tien dagen uitgezeten. Nu de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager in aanmerking voor een tegemoetkoming. De beroepscommissie stelt deze vast op € 22,50,=.

Zaaknummer:

16/3933/GA

Datum uitspraak:

14 juli 2017

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Brand, J.G.A. van den

Rutten, mr. M.A.G.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding;
Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/
overplaatsing intern

Artikelen:

Pbw art. 24 lid 4, 50, 51 en 60

Samenvatting:

Geen beklag mogelijk tegen feitelijk handelen personeel. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. Bewaardersarrest wordt opgelegd vooruitlopend op een beslissing van de directeur en is voor beklag vatbaar. Gelet op incident was bewaardersarrest geboden. Dit heeft niet langer dan 15 uur geduurd. Interne overplaatsing beklagwaardig en niet onredelijk. Disciplinaire straf niet onredelijk of onbillijk. Beroep directeur gegrond. Beklag alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt vast dat tijdens het luchtmoment van 16 oktober 2016 zich een incident op de luchtplaats heeft voorgedaan. Bij de stukken bevinden zich twee rapportages die een beschrijving van het incident geven. Vanuit een groep gedetineerden werden twee personeelsleden uitgescholden voor 'vieze vuile kankerracist'. Voor het personeel was niet duidelijk wie had gescholden. Tijdens het daaropvolgende gesprek stonden klager en het personeel 'neus aan neus'. Klager sommeerde het personeel door te lopen en zei: 'Loop door ouwe, met je gerimpelde kop, kom niet in onze comfortzone, loop door'. Verder zei klager dat hij hoopte dat het personeelslid straks onder een auto zou

komen en zou doodgaan en dat zijn kinderen geneukt zouden worden door een Turk.

a.

Op grond van artikel 24, vierde lid, in verbinding met artikel 23, eerste lid, onder a van de Pbw kan een ambtenaar of medewerker een gedetineerde voor een periode van ten hoogste vijftien uur in afzondering plaatsen indien onverwijld tenuitvoerlegging van de afzondering op grond van het belang van de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting dan wel van een ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming geboden is. De directeur wordt van deze plaatsing onverwijld op de hoogte gesteld.

Naar het oordeel van de beroepscommissie dient het bewaardersarrest, gelet op de context waarin dit wordt opgelegd, namelijk vooruitlopend op een door de directeur te nemen beslissing over een ordemaatregel of een disciplinaire straf, te worden opgevat als een namens de directeur genomen beslissing waartegen beklag open staat. Het ontvankelijkheidsverweer van de directeur moet derhalve worden verworpen.

Gelet op de hiervoor gegeven beschrijving van het incident van 16 oktober 2016 is de beroepscommissie van oordeel dat het geboden was klager voor de komst van de directeur bewaardersarrest op te leggen. Nu het bewaardersarrest diezelfde dag na het horen door de directeur is opgeheven, is aannemelijk geworden dat dit niet langer

dan 15 uren heeft geduurd. Het beroep van de directeur zal daarom gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

b.

Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie staat geen beklag open tegen feitelijk handelen van het personeel, waaronder het vermeende bedreigen en intimideren van klager door personeelsleden. Er is geen sprake van een beslissing van de directeur als bedoeld in artikel 60, eerste lid, van de Pbw. Het beroep van de directeur zal daarom gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en klager zal alsnog niet-ontvankelijk in dit onderdeel van het beklag worden verklaard.

c.

Een interne overplaatsing van een gedetineerde betreft een beslissing van de directeur waartegen op grond van artikel 60, eerste lid, van de Pbw beklag open staat. Het ontvankelijkheidsverweer van de directeur dient derhalve te worden verworpen. Uit de inlichtingen van de directeur komt naar voren dat klager en een medegedetineerde elkaar versterkten in het negatieve gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot het incident van 16 oktober 2016. Tegen deze achtergrond kan de beslissing van de directeur bij afweging van alle in aanmerking komende belangen niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep van de directeur zal daarom gegrond

worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

d.

Op grond van artikel 51, eerste lid, onder a in verbinding met artikel 50, eerste lid, van de Pbw kan de directeur een gedetineerde een disciplinaire straf opleggen van opsluiting in een strafcel dan wel een andere verblijfsruimte voor ten hoogste twee weken, indien klager betrokken is bij feiten die onverenigbaar zijn met de orde of de veiligheid in de inrichting dan wel met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming.

Gelet op het hiervoor beschreven incident op 16 oktober 2016 kan de beslissing van de directeur aan klager een disciplinaire straf op te leggen bij afweging van alle in aanmerking komende belangen niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking dat de directeur nader onderzoek heeft gedaan en bij de bepaling van de strafmaat heeft meegewogen dat door zowel klager als het personeel escalierend is gereageerd. Het beroep van de directeur zal daarom gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/4060/GA en 16/4062/GA

Datum uitspraak:

13 juli 2017

Beroepscommissie:

Iedema, mr. M.

Bol, mr. A.T.

Heddema, drs. H.A.

Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid binnen de inrichting;

Activiteiten

Arbeid en werkzaamheden

Onderwijs;

Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Pbw art. 21, 60

Samenvatting:

Klachten over het feit dat klager wordt ingesloten op zijn cel gedurende activiteiten die zijn gericht op re-integratie en arbeid alsmede tijdens onderwijsmomenten waaraan hij niet wenst deel te nemen. Vast staat dat klager niet (structureel) arbeidsongeschikt is bevonden en in staat is om te werken. Beroepscommissie constateert dat er binnen de inrichting ruimte is om individuele afspraken met klager te maken over zijn deelname aan arbeid en activiteiten gericht op re-integratie, waarbij de detentieomstandigheden van klager als levenslang gestrafte in ogenschouw worden genomen. Het is dan niet onredelijk om klager op zijn cel in te sluiten indien hij, ondanks die afspraken, niet aan activiteiten en arbeid wenst deel te nemen. Hetzelfde geldt voor de onderwijsmomenten waar, volgens de directeur, ook maatwerk mogelijk is. Beroepen directeur gegrond.

Rechtsoverwegingen:

De directeur heeft de beroepscommissie, naast de beoordeling van het onderhavige beroep, verzocht om een antwoord op de vraag of klager ook aan activiteiten gericht op re-integratie kan deelnemen en om een standpunt van de beroepscommissie over de stelling: als klager als levenslang gestrafte niet wil werken, dan krijgt hij ook geen loon. Namens klager wordt de beroepscommissie om een visie gevraagd op de problemen waar klager als levenslang gestrafte tegenaan loopt. De directeur dient voor hem passende activiteiten te organiseren en als dat niet lukt moet klager niet ingesloten worden maar een zekere mate van bewegingsvrijheid kunnen genieten. De beroepscommissie beoordeelt het beroep op de inhoud en zal zich derhalve daartoe beperken.

Ten aanzien van beroep 16/4060/GA Klager verwijst voor wat betreft de verplichting tot deelname aan de arbeid naar RSJ 21 augustus 2014, 14/1296/GA en stelt dat de beroepscommissie heeft uitgemaakt dat een levenslang gestrafte niet hoeft te werken. De beroepscommissie heeft in deze uitspraak het uitgangspunt geformuleerd dat voorbereiding op de terugkeer in de maatschappij als uitgangspunt dient te blijven gelden voor alle gedetineerden. In die uitspraak was aan de orde dat de klager een disciplinaire straf kreeg opgelegd zodra hij weigerde aan de arbeid deel te nemen. De beroepscommissie overwoog: "De beroepscommissie merkt hierbij op dat arbeid in de penitentiaire inrichting niet uitsluitend de voorbereiding op de terugkeer in de maatschappij dient.

Weliswaar is de verplichting om daaraan deel te nemen hierop gebaseerd, maar arbeid heeft ook in de penitentiaire inrichting een belangrijk structurerende functie voor het dagelijks leven en kan, afhankelijk van het soort arbeid en het niveau daarvan, ook bijdragen aan de vorming en ontwikkeling van een gedetineerde.

Ook al dient arbeid verscheidene functies, de verplichting om hieraan deel te nemen is gebaseerd op de voorbereiding van de terugkeer van de gedetineerde in de maatschappij. Gegeven de duur van de levenslange straf en de hiervoor geschetste beperkte(re) perspectieven op in vrijheidstelling past het niet onverkort vast te houden aan deze verplichting. De directeur die geconfronteerd wordt met een levenslang gestrafte die weigert vanwege het ontbreken van perspectief op terugkeer aan de arbeid deel te nemen, dient zijn detentieomstandigheden uitdrukkelijk te betrekken in zijn beslissing om hiertegen sanctionerend op te treden. De praktijk blijkt in dit opzicht ook wisselend, getuige de mededeling van klager dat hij in andere inrichtingen kan "aftekenen" voor arbeid. Onder deze omstandigheden is de beslissing van de directeur om wegens werkweigering klager telkens disciplinair te straffen niet redelijk en billijk."

In de onderhavige zaak is klager eenmaal een disciplinaire straf opgelegd wegens werkweigering, daarna heeft klager ervoor gekozen aan de arbeid deel te nemen. Klagers klacht is dat hij wordt ingesloten op cel indien hij niet wenst deel te nemen aan activiteiten gericht op re-integratie en arbeid. Uit de

overwegingen van de beroepscommissie in RSJ 21 augustus 2014, 14/1296/GA kan niet worden opgemaakt dat een levenslang gestrafte in geen geval hoeft te werken en er is geen oordeel gegeven over het insluiten op cel van een levenslang gestrafte indien niet aan de arbeid wordt deelgenomen. De directeur heeft aangegeven dat klager in staat is om te werken en binnen de inrichting niet (structureel) arbeidsongeschikt is bevonden. Voor klager geldt, net als voor andere gedetineerden, dat er gekeken moet worden naar de individuele omstandigheden. Samen met klager moet gekeken worden naar de mogelijkheden en uitdagingen wat betreft werk en ORZ-momenten, aldus de directeur. Bovendien is het gegeven dat klager niet in aanmerking komt voor een eventueel bijzonder baantje niet juist. Iedere gedetineerde kan en mag zich opgeven voor alle baantjes binnen de inrichting. De beroepscommissie maakt hieruit op dat de directeur welwillend is om de detentieomstandigheden van klager als levenslang gestrafte in ogenschouw te nemen bij klagers deelname aan de arbeid en de activiteiten gericht op re-integratie. Klager kan zich opgeven voor een bijzonder baantje en in overleg is aanpassing naar meer uitdagend werk mogelijk. Voor wat betreft de TRA-momenten stelt de beroepscommissie vast dat lang niet alle activiteiten zijn gericht op re-integratie. In overleg kan gekeken worden aan welke activiteiten gericht op re-integratie klager wel kan en wil deelnemen. Verder geldt het volgende. Klager verblijft in de p.i. Groot Alphen in een regime van beperkte gemeenschap. Op grond van artikel

21 van de Pbw worden gedetineerden in een regime van beperkte gemeenschap in de gelegenheid gesteld gemeenschappelijk aan activiteiten deel te nemen. Overigens houden zij zich in de voor hen persoonlijk dan wel voor de gemeenschappelijke onderbrenging van gedetineerden bestemde verblijfsruimte op.

Gelet op de ruimte die er kennelijk is om voor klager individuele afspraken te maken met betrekking tot zijn deelname aan arbeid en TRA activiteiten, is de beroepscommissie van oordeel dat het niet onredelijk of onbillijk is om klager, indien hij niet aan TRA activiteiten dan wel aan de arbeid wenst deel te nemen, in te sluiten op cel.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Ten aanzien van beroep 16/4062/GA - de klacht betreffende het feit dat klager als levenslang gestrafte wordt ingesloten tijdens de onderwijsmomenten waaraan hij niet wenst deel te nemen. De directeur heeft in eerste instantie aangegeven dat er een standaardpakket is en dat daarna maatwerk kan worden toegepast. Nu is er voor klager nog voldoende keus in het standaardpakket. Daarna is schriftelijk aangevoerd dat er ook bij het onderwijs sprake dient te zijn van maatwerk. Het is voor een gedetineerde mogelijk om een MBO of HBO-leiding aan te vragen. Tevens kan er in de onderwijsruimte gebruik worden gemaakt van computers. Tijdens de ORZ-momenten kan ook deelgenomen worden aan trainingen, zoals bijvoorbeeld Cova of Mindfulness. De beroepscommissie constateert dat er voor klager mogelijkheden zijn voor het volgen van onderwijs op maat. Indien

klager niet wenst deel te nemen aan de onderwijsmomenten, geldt hetgeen de beroepscommissie hiervoor met verwijzing naar artikel 21 van de Pbw heeft geoordeeld, namelijk dat het niet onredelijk of onbillijk is om klager dan in te sluiten op cel. Bovendien heeft de beklagcommissie dezelfde klacht in haar uitspraak met klachtnummer AR 2016/739 ongegrond verklaard. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

- de klacht betreffende het nieuwe beleid dat een gedetineerde die arbeidsongeschikt is verklaard de eerste zes weken tijdens de arbeid op cel wordt ingesloten. De beroepscommissie is van oordeel dat de klacht niet gericht is tegen een beslissing met betrekking tot klager. Klager had derhalve niet-ontvankelijk in zijn klacht dienen te worden verklaard. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/1078/GA

Datum uitspraak:

4 juli 2017

Beroepscommissie:

Korthals Altes, mr. W.F.
Mulders, M.J.
Puffelen, drs. P.J.M. van
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Onderzoek in lichaam

Artikelen:

Pbw art. 29

Samenvatting:

Personeel ingehuurd van DV&O wegens personeelstekort bij de beveiliging. Personeel heeft dezelfde bevoegdheden als de inrichtingsmedewerkers. Beslissing van de directeur om het personeel, evenals de vaste inrichtingsmedewerkers, in te zetten voor visitatie kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Beroep directeur gegrond, beklag alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Met de beklagrechter is de beroepscommissie van oordeel dat klager zich beklagt over de uitoefening van de visitatie, waartegen beklag openstaat, en dat klager derhalve ontvankelijk is in zijn beklag.

Wegens personeelstekort bij de beveiliging huurt de locatie Zuyder Bos personeel van DV&O in. Dit personeel wordt ingezet voor verschillende taken, waaronder het visiteren van gedetineerden. Uit het door de directeur in beroep bijgevoegde document blijkt dat het om medewerkers met een basisberoepsdiploma Detentietoezichthouder gaat. In deze opleiding wordt onder meer aan beveiligingstaken aandacht besteed. Het betreft derhalve professionals die juist in deze setting, het gevangeniswezen, ingezet kunnen worden. De directeur heeft aangevoerd dat deze medewerkers tot het vaste personeel van de inrichting gerekend kunnen worden. Net als de vaste inrichtingsmedewerkers worden zij gescreend (in dit geval door DV&O) en geldt een geheimhoudingsplicht. Ze hebben dezelfde bevoegdheden als de vaste inrichtingsmedewerkers en voeren

dan ook dezelfde taken uit. Daarbij worden ze voor langere tijd ingehuurd. De beslissing van de directeur deze medewerkers, evenals het vaste inrichtingspersoneel, in te zetten voor de visitatie kan daarom niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het is voorstelbaar dat klager liever gevisiteerd wordt door medewerkers die hij kent en waarmee hij een band heeft, maar logischerwijs kan niet met ieders voorkeur rekening worden gehouden. Het beroep van de directeur zal dan ook gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/0743/GB

Datum uitspraak:

31 juli 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.
Brand, J.G.A. van den
Rutten, mr. M.A.G.
Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Horizontale overplaatsing
gevangeniswezen

Artikelen:

Pbw art. 17

Samenvatting:

Horizontale overplaatsing. Klager heeft ongeoorloofd contact gehad met een stagiaire en bezat daarnaast een mobiele telefoon. De omstandigheden rechtvaardigen een horizontale

overplaatsing van klager, ook al levert dat vertraging op voor zijn resocialisatieactiviteiten. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De beroepscommissie heeft kennisgenomen van de stukken in het dossier en acht op basis daarvan voldoende aannemelijk dat klager ongeoorloofd contact met een stagiaire die in de locatie De Schie werkzaam was, heeft gehad. Naar aanleiding hiervan is klager bij beslissing van 24 januari 2017 overgeplaatst naar de gevangenis van de p.i. Dordrecht. De selectiefunctionaris stelt dat het ongeoorloofde contact dat klager met de stagiaire had, de gehele afdeling heeft geraakt en de orde en veiligheid binnen de locatie De Schie ernstig in gevaar heeft gebracht, omdat in de locatie De Schie verscheidene stagiaires werkzaam zijn en klager in staat is gebleken overwicht op een van hen te krijgen. Klagers gedragingen – het ongeoorloofd bezit van een mobiele telefoon en het contact zoals hiervoor genoemd – hebben de orde en veiligheid binnen de locatie De Schie dusdanig in gevaar hebben gebracht dat een overplaatsing noodzakelijk was teneinde de orde en veiligheid te herstellen. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris kan derhalve, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt.

4.2. Op 12 april 2017, RSJ 16/1660/GV (eindbeslissing), heeft de beroepscommissie uitspraak gedaan in een door klager ingesteld beroep

tegen de afwijzing van zijn verzoek om incidenteel verlof. Klager heeft op 31 juli 2012 een (eerste) gratieverzoek ingediend. Op dit gratieverzoek is, voor zover de beroepscommissie bekend is, nog niet beslist. Deelname aan resocialisatieactiviteiten is van belang voor de beoordeling van een ingediend gratieverzoek. In de locatie De Schie waren voorzieningen getroffen teneinde klager aan resocialisatieactiviteiten te laten deelnemen. Tevens was een behandeling bij het DOK opgestart, in het kader waarvan op 19 januari 2017 een concept-behandelplan is opgesteld. Als gevolg van de overplaatsing naar de gevangenis van de p.i. Dordrecht, doch eveneens van klagers opstelling bij de voorbereiding en aanvang van die behandeling, is de behandeling gestaakt, althans vertraagd. De stagnatie van klagers resocialisatietraject is weliswaar mede een gevolg van de overplaatsingsbeslissing, doch dat laat onverlet dat die beslissing, zoals hiervoor is overwogen, niet als onredelijk of onbillijk is aan te merken en dat klagers eigen opstelling evenzeer vertraging heeft veroorzaakt. Daarbij komt dat geen sprake is van een staken van klagers resocialisatietraject, maar van een vertraging hiervan.

4.3. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is de beroepscommissie van oordeel dat de selectiefunctionaris, bij zijn afweging van alle in aanmerking komende belangen en gelet op het aan klager verweten gedrag, voldoende rekening heeft gehouden met klagers status als levenslanggestrafte en zijn zwaarwegende belangen bij het deelnemen aan resocialisatieactiviteiten in het kader van de herbeoordeling van

zijn levenslange gevangenisstraf. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/1145/GB

Datum uitspraak:

20 juli 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.
Brand, J.G.A. van den
Rutten, mr. M.A.G.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing TA

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20a en 26a;
Pbw art. 17

Samenvatting:

Klager heeft verzocht om overplaatsing uit Terroristenafdeling. Hij komt objectief gezien in aanmerking voor plaatsing in TA. Afwijzende beslissing van selectiefunctionaris is echter onvoldoende met redenen omkleed nu deze onvoldoende inhoudelijk is ingegaan op het verzoek van klager. Klager is vanwege bedreigingen richting zijn persoon al een tijd op maatregel op de BPG geplaatst en deze situatie van bedreigingen duurt nog onverminderd voort. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De TA is aangewezen als huis van bewaring en gevangenis voor mannen

en vrouwen met een individueel regime en een uitgebreid beveiligingsniveau.

4.2. Artikel 20a van de Regeling luidt: "In de Terroristen Afdeling worden gedetineerden geplaatst die: a. verdacht worden van een terroristisch misdrijf; b. al dan niet onherroepelijk veroordeeld zijn wegens een terroristisch misdrijf; c. voor of tijdens hun detentie een boodschap van radicalisering verkondigen of verspreiden daaronder mede begrepen wervingsactiviteiten voor doeleinden die in strijd zijn met de openbare orde en veiligheid dan wel de orde of veiligheid in de inrichting; tenzij uit informatie van het GRIP of het Openbaar Ministerie voortvloeit dat plaatsing op een Terroristen Afdeling niet is geïndiceerd."

4.3. Artikel 26a van de Regeling luidt: "Een in een Terroristen Afdeling verblijvende gedetineerde als bedoeld in artikel 20a onder b die een derde deel van de aan hem onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel heeft ondergaan en wiens strafrestant tenminste vier maanden en ten hoogste één jaar bedraagt, wordt uit de Terroristen Afdeling geplaatst, tenzij: a. er sprake is van een uitlevering of dreigende uitlevering; b. er sprake is van een verhoogd maatschappelijk risico bij ontvluchting; c. er gedurende het laatste jaar van het verblijf op de Terroristen Afdeling sprake is geweest van het verkondigen of verspreiden van een boodschap van radicalisering daaronder mede begrepen wervingsactiviteiten voor doeleinden die in strijd zijn met de openbare orde en veiligheid dan wel de orde of veiligheid

in de inrichting."

4.4. Klager ondergaat thans een gevangenisstraf van 48 maanden, waarvan 12 maanden voorwaardelijk, opgelegd bij vonnis van 27 oktober 2016, wegens het plegen van een terroristisch misdrijf. Zijn voorlopige einddatum is vastgesteld op 23 mei 2019.

4.5. De selectiefunctionaris heeft de bestreden beslissing gebaseerd op de artikelen 20a en 26a van de Regeling. Genoemde bepalingen, afzonderlijk noch in samenhang gelezen, staan er in beginsel niet aan in de weg dat een gedetineerde die in de TA verblijft en in verband met de afwachting van het hoger beroep nog niet onherroepelijk tot een bepaalde vrijheidsstraf is veroordeeld, eerder kan worden uitgeplaatst dan op het in artikel 26a van de Regeling genoemde moment. Alleen in geval van de in artikel 26a, onder a, b en c, van de Regeling genoemde omstandigheden zou daarvan kunnen worden afgezien. Van die omstandigheden is in dit geval niet gebleken.

4.6. De beroepscommissie overweegt dat de selectiefunctionaris bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende inhoudelijk is ingegaan op klagers verzoek. Niet is gebleken dat de door klager aangevoerde bijzondere omstandigheden zijn meegewogen, waaronder de bedreigingen jegens klager en de om die reden opgelegde ordemaatregel van plaatsing in afzondering te ondergaan in de BPG en de herhaaldelijke verlenging van deze beslissing. Klager heeft onderbouwd

aangevoerd dat hij zich niet veilig voelt in de TA. Dat zijn veiligheid onvoldoende kon worden gewaarborgd is wel gebleken, gelet op de periode die klager eind 2016 buiten de TA in afzondering heeft verbleven. Volgens klager duurt de bedreigende situatie onverminderd voort. De beroepscommissie is van oordeel dat de bestreden beslissing van de selectiefunctionaris niet in stand kan blijven nu deze onvoldoende met redenen is omkleed. De bestreden beslissing zal worden vernietigd en de selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

17/0840/GB

Datum uitspraak:

10 juli 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.

Bol, mr. A.T.

Rutten, mr. M.A.G.

Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing EBI

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6 en 26

Samenvatting:

Bij de Nationale Politie is tijdens klagers detentie in Ierland gedetailleerde informatie binnengekomen over een mogelijk ophanden zijnde ontvluchting. Beroepscommissie heeft aanvullende GRIP rapportage opgevraagd. OM heeft te kennen gegeven dat een gevaar voor vlucht bestaat. Blijkens informatie van het GRIP zou klager in Nederland bij een reeks liquidaties betrokken zijn en is hij de laatste jaren een steeds prominentere rol gaan vervullen binnen het criminele circuit. Gelet hierop voldoet klager aan de voorwaarden voor plaatsing in de EBI. Beslissing niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De EBI is aangewezen als h.v.b. en gevangenis voor mannen met een regime van beperkte gemeenschap, een individueel regime en een extra beveiligingsniveau.

4.2. Ingevolge artikel 6 van de Regeling kunnen in de EBI gedetineerden worden geplaatst die: a. een extreem vluchtrisico vormen en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, of: b. bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is.

4.3. Artikel 26 van de Regeling noemt de voorwaarden die in acht dienen te worden genomen bij de beslissing tot plaatsing in de EBI en de beslissing tot verlenging van het verblijf in een EBI elke zes maanden daarna.

4.4. Klager verblijft sedert 8 maart 2017 in de EBI te Vught. Hij is in april 2016 in Ierland aangehouden in het kader van een grootschalig onderzoek naar een gewelddadig conflict tussen twee Ierse criminele organisaties. Voorts was hij in het bezit van twee valse identiteitsbewijzen en werd hij, na onderzoek naar zijn werkelijke identiteit, aan één of meer liquidaties in Nederland gelinkt. Klager is omstreeks 24 februari 2017 aan de Nederlandse autoriteiten overgeleverd.

4.5. De beroepscommissie heeft nauwgezet kennisgenomen van de stukken in het dossier en constateert dat in oktober 2016 gedetailleerde informatie over een mogelijk ophanden zijnde ontvluchting van klager uit de inrichting in Ierland waar hij verbleef, bij de Nationale Politie is binnengekomen. Hierbij zou medewerking worden verleend door enkele bij naam genoemde handlangers, die klager met behulp van naar Ierland in te vliegen personen en zware wapens zouden bevrijden. De Nationale Politie heeft deze informatie met de Ierse autoriteiten gedeeld. Bij een doorzoeking die nadien in de inrichting heeft plaatsgevonden, is in een ruimte waar klager verbleef een prepaid telefoon met een simkaart aangetroffen, waarvan niet is komen vast te staan aan wie deze toebehoorde. Het GRIP heeft, blijkens de rapportage van 20 februari 2017, informatie – waaronder de hiervoor genoemde informatie met betrekking tot de mogelijke ontvluchting – ontvangen waaruit blijkt dat van ontvluchtingsgevaar, liquidatiegevaar en mogelijk voortgezet crimineel handelen sprake is. Hierbij heeft het

GRIP opgemerkt dat bij een ontvluchting van een geschokte rechtsorde en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico sprake zal zijn. Gelet hierop heeft het GRIP geadviseerd klager in de EBI te plaatsen. Uit de rapportage van 15 maart 2017 blijkt voorts dat klager geen legale inkomsten heeft, wordt verdacht van witwassen en over geld en middelen zou kunnen beschikken om een ontvluchting te financieren. Blijkens voormelde aanvullende GRIP-rapportage van 8 juni 2017, die op initiatief van de beroepscommissie door de selectiefunctionaris is verstrekt, heeft het OM te kennen gegeven dat een ernstig gevaar voor ontvluchting bestaat, hetwelk naar het oordeel van de rechtbank is versterkt. Het GRIP verifieert de informatie op basis waarvan wordt gerapporteerd op actualiteit, betrouwbaarheid en concreetheid. De selectiefunctionaris mag uitgaan van de juistheid van de informatie in de rapportages.

4.6. De beroepscommissie acht, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, voldoende aannemelijk dat een extreem gevaar voor ontvluchting is te duchten. Blijkens de rapportages van het GRIP wordt klager verdacht van het medeplegen van een poging tot moord. Uit onderzoek is klager als vermoedelijke opdrachtgever hiervan naar voren gekomen. Voorts zou klager betrokken zijn bij een reeks liquidaties in het kader van een zogenoemde 'Mocro-oorlog'. Blijkens informatie van het OM en het GRIP is klager de laatste jaren een steeds prominentere rol gaan vervullen en in aanzien gestegen binnen het criminele circuit. Gesteld kan derhalve worden dat sprake is van

een onaanvaardbaar maatschappelijk risico in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, zodat klager voldoet aan het criterium voor plaatsing in de EBI zoals bedoeld in artikel 6, onder a, van de Regeling. Hierbij is mede in aanmerking genomen dat het GRIP en de directeur van de p.i. Vught hiertoe hebben geadviseerd. Ook de selectie-adviescommissie EBI heeft, conform het bepaalde in artikel 26 van de Regeling, tot klagers plaatsing in de EBI geadviseerd. Actuele informatie duidt op de aanwezigheid van dezelfde aanwijzingen.

4.7. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is de beroepscommissie van oordeel dat de selectiefunctionaris in redelijkheid heeft kunnen beslissen tot plaatsing van klager in de EBI. Klager en zijn raadvrouw hebben weliswaar de informatie in het dossier aangaande klager met uitvoerige bewoordingen en verwijzingen naar wet en rechtspraak betwist, doch de standpunten onvoldoende feitelijk onderbouwd. De beroepscommissie zal derhalve bij de huidige stand van zaken haar oordeel baseren op de uit verschillende bronnen afkomstige informatie betreffende klager die aan het dossier is toegevoegd, waaronder de actuele en aanvullende GRIP-rapportages van 8 juni, 15 juni en 19 juni 2017. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris kan derhalve, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/0287/GM

Datum uitspraak:

21 juli 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Habryka, drs. K.M.P.A.M.

Schoenmaeckers, drs. J.H.A.M.C.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Bij 1e onderzoek door GGD-arts sprake van zuurbranden en differentiaal diagnose cardiaal gesteld. Klager had terstond naar ziekenhuis moeten worden gestuurd. Bij herbeoordeling later op avond door 2e GGD-arts alsnog naar ziekenhuis overgebracht en bleek dat klager hartinfarct had. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 100,=.

Rechtsoverwegingen:

Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie (waaronder RSJ 2 september 2008, 08/1208/GM) wordt de GGD-arts met de inrichtingsarts gelijkgesteld.

De beroepscommissie overweegt dat uit de stukken en met name de medische informatie volgt dat bij het onderzoek door de eerste GGD-arts op 7 augustus 2016 vroeg in de avond sprake was van zuurbranden en dat

door hem als differentiaal diagnose is gesteld: cardiaal. Bij deze stand van zaken en gelet op de omstandigheid dat er een grote overeenkomst bestaat tussen de presentatie van beide ziektebeelden had het naar het oordeel van de beroepscommissie in de rede gelegen om klager terstond voor nader onderzoek naar het ziekenhuis te sturen. In plaats daarvan is door de inrichtingsarts als plan aangegeven: vanavond checken hoe het gaat door p.i.-medewerkers en zo nodig een herbeoordeling. Een tweede GGD-arts heeft klager die avond omstreeks 22.00 uur herbeoordeeld, waarna klager alsnog naar het ziekenhuis is overgebracht en is geconstateerd dat er sprake was van een hartinfarct.

De beroepscommissie is, het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien, van oordeel dat het handelen door of namens de inrichtingsarts in strijd is met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en aan klager zal een tegemoetkoming van € 100,= worden toegekend.

Zaaknummer:

17/1070/GM

Datum uitspraak:

20 juli 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Habryka, drs. K.M.P.A.M.
Schoenmaeckers, drs. J.H.A.M.C.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging
medicatieverstrekking; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 28

Samenvatting:

Verstrekking medicijn was stopgezet door internist maar desondanks doorgedoseerd aan klager. Op medische dienst rust verantwoordelijkheid om juiste medicatie voor te schrijven. Gemaakte fout had hypoglykemie bij klager of erger kunnen veroorzaken. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 100,=.

Rechtsoverwegingen:

Uit de behandeling ter zitting en de stukken, met name de medische gegevens, volgt dat klagers internist op 24 september 2015 de verstrekking van Glimpiride aan klager heeft stopgezet en dat klager desondanks Glimpiride is doorgedoseerd tot 22 januari 2016. Hoewel niet kan worden uitgesloten dat de gemaakte fout, die namens de inrichtingsarts is erkend, tevens aan de apotheek kan worden toegerekend en/of louter is veroorzaakt door een fout in het elektronisch voorschrijfsysteem/microhis, staat naar het oordeel van de beroepscommissie vast dat op de medische dienst de verantwoordelijkheid rust om aan klager de juiste medicatie te verstrekken. Wijzingen in medicatie dienen door de medische dienst op de juiste wijze te worden doorgevoerd en te worden gecontroleerd. Dat klager, die veel verschillende medicatie gebruikt, zelf had kunnen bemerken dat hem niet de juiste medicatie werd verstrekt

- zoals door de medisch adviseur is gesteld - is een stelling die niet door de beroepscommissie wordt onderschreven. Het doordoseren van de medicatie had een hypoglykemie bij klager of erger kunnen veroorzaken.

De beroepscommissie is, het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien, van oordeel dat het handelen namens de inrichtingsarts in strijd is met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en aan klager zal een tegemoetkoming van € 100,= worden toegekend.

Zaaknummer:

17/0768/GM

Datum uitspraak:

20 juli 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Habryka, drs. K.M.P.A.M.
Schoenmaeckers, drs. J.H.A.M.C.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Klager heeft herseninfarct gehad en maakte zich grote zorgen over gezondheid na black-out. Ondanks vele verzoeken sporadisch gezien door inrichtingsarts. I.v.m. medische

voorgeschiedenis en reële angst had eerder onderzoek door inrichtingsarts dienen plaats te vinden. Eerdere verwijzing naar neuroloog en psycholoog zou passend zijn geweest. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie overweegt dat klager begin 2016 een herseninfarct heeft gehad en zich grote zorgen maakte over zijn gezondheid. Nadat hij in december 2016 een black-out had gehad, heeft hij zich gewend tot de medische dienst en meermalen aangedrongen op een gesprek en onderzoek door een arts, en op een gesprek met een psycholoog. Uit de medische gegevens blijkt dat klager ondanks de vele verzoeken sporadisch is gezien door de inrichtingsarts. Naar het oordeel van de beroepscommissie had, gelet op klagers medische voorgeschiedenis en reële angst, eerder onderzoek door de inrichtingsarts dienen plaats te vinden en was eerdere verwijzing naar de neuroloog en de psycholoog passend geweest. De beroepscommissie is, het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien, van oordeel dat het handelen door en namens de inrichtingsarts in strijd is met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en aan klager zal een tegemoetkoming van € 25,= worden toegekend.

Zaaknummer:

17/1787/GV

Datum uitspraak:

20 juli 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Brand, J.G.A. van den
Schagen, J.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Algemeen verlof

Artikelen:

Statuut voor het Koninkrijk der
Nederlanden art. 38, 40; Onderlinge
regeling art. 4 lid 1; Beleid tijdelijk naar
Nederland overgebrachte gedetineerden;
Regeling tijdelijk verlaten van de
inrichting art. 4

Samenvatting:

Verzoek om verlof afgewezen omdat
uit beleid volgt dat aan tijdelijk naar
Nederland overgebrachte Antilliaanse
gedetineerden geen vrijheden worden
toegestaan. Onderlinge regeling en
voornoemd beleid gaan echter uit
van tijdelijk verblijf van maximaal 6
maanden terwijl klager ruim 2 jaar in
Nederland is gedetineerd. Afwijzing op
grond van beleid derhalve niet redelijk.
Nu klager echter op de GVM-lijst staat
en sprake is van liquidatiedreiging
afwijzing verzoek om verlof o.g.v.
Regeling tijdelijk verlaten van de
inrichting niet onredelijk/onbillijk.
Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf
van vier jaar met aftrek, wegens
medeplichtigheid aan moord/doodslag
en verduistering/omkoping. De wettelijk
vroegst mogelijke v.i.-datum valt op of
omstreeks 27 november 2017.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing

van klagers eerste verlofaanvraag.

Op grond van artikel 40 van het Statuut
kan een in Curaçao gewezen vonnis in
het hele Koninkrijk ten uitvoer worden
gelegd, met inachtneming van de
wettelijke bepalingen van het land waar
de tenuitvoerlegging plaatsvindt. Op
grond van artikel 38, eerste lid, van het
Statuut kunnen onderlinge regelingen
worden getroffen. Uit artikel 4, eerste
lid, van de Onderlinge regeling als
bedoeld in artikel 38 van het Statuut
volgt dat de gedetineerde zo spoedig
mogelijk, doch in ieder geval binnen
een termijn van zes maanden vanaf het
tijdstip van tijdelijke onderbrenging,
terugkeert naar het land waarin het
bevel tot voorlopige hechtenis is
gegeven of de vrijheidsstraf is opgelegd.

Klager is op 15 juni 2015 om dringende
redenen van veiligheid overgebracht
vanuit Curaçao naar Nederland en is
inmiddels ruim twee jaar gedetineerd
in Nederland. Klagers verzoek om
algemeen verlof is (met name)
afgewezen op grond van het beleid van
1 oktober 2014 inzake tijdelijk naar
Nederland overgebrachte Antilliaanse
gedetineerden, waaruit volgt dat
gedurende het tijdelijke verblijf in
Nederland geen vrijheden worden
toegestaan.

De beroepscommissie stelt vast dat
de Onderlinge regeling en het daarop
gebaseerde beleid van 1 oktober
2014 uitgaan van een tijdelijk verblijf
van maximaal zes maanden. Gelet
hierop acht de beroepscommissie
het niet redelijk om aan klager – die
inmiddels ruim twee jaar in Nederland
is gedetineerd – met een beroep op

voormeld beleid geen vrijheden toe te staan.

Op grond van artikel 40 van het Statuut zal klagers verlofaanvraag worden beoordeeld aan de hand van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting.

Uit de stukken volgt dat klager in Nederland op de lijst staat van gedetineerden met een vlucht-/maatschappelijk risico (GVM-lijst) met het risicoprofiel 'verhoogd'. Volgens het verslag van het OO van 11 januari 2017 kan klagers veiligheid op de Nederlandse Antillen niet worden gewaarborgd en is er nog steeds een voortdurende dreiging van liquidatie. In Nederland is deze dreiging weliswaar lager dan op de Nederlandse Antillen, maar wel aanwezig. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat de afwijzing van klagers verlofaanvraag, gelet op de weigeringsgronden als vermeld in artikel 4, aanhef en onder b. en h. van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting, niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3737/GV-einduitspraak

Datum uitspraak:

13 juli 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der Rossem-Broos, mr. R.S.T. van Schagen, J. Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a

Samenvatting:

Klager is veroordeeld voor moord op ex-schoonmoeder en poging moord op ex-vrouw en familielid. Uit zijn uitlatingen ter zitting, tegen gedragsdeskundigen en als verwoord in kaarten/brieven volgt dat hij nog steeds slachtoffers belaagt en zijn gedrag rechtvaardigt. Hardnekkig in wens voor omgang met zijn kinderen. Mede gelet op conclusies recherchepsychologen is er een reëel gevaar voor recidive. Belangen slachtoffers verzetten zich in ernstige mate tegen toewijzing verzoek strafonderbreking. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 16 september 2005 gedetineerd. Hij ondergaat een gevangenisstraf van zestien jaren, wegens – kort gezegd – moord op zijn ex-schoonmoeder en poging tot moord op zijn ex-echtgenote en een ander familielid, bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht en belaging. Daarnaast is klager veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding (Terwee vordering) van in totaal € 18.044,32, met een verhoging van € 3.626,86, bij gebreke van betaling te vervangen door 149 dagen hechtenis. De einddatum van de detentie valt op of omstreeks 8 februari 2022.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig

verblijf in Nederland. Artikel 40a van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) bepaalt dat aan een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft strafonderbreking voor onbepaalde tijd kan worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat tenminste twee derde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan deze strafonderbreking is de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert.

De opnemingsmogelijkheid van strafonderbreking aan vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland vloeit voort uit de wijziging van de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling (Stb. 2011, 545). Op grond van artikel 15, derde lid onder c, van het Wetboek van Strafrecht komen veroordeelde vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 niet (langer) in aanmerking voor de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Derhalve kan geen gevolg worden gegeven aan hetgeen het Gerechtshof in het arrest met parketnummer 22-004345-06 omtrent klagers v.i. heeft overwogen.

Uit de Nota van toelichting bij artikel 40a van de Regeling wordt duidelijk dat er redenen kunnen zijn die zich tegen het verlenen van een strafonderbreking verzetten. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld de belangen van de slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict (Stcrt.

11 april 2012, 7141).

In RSJ 12 september 2016, 16/2719/GV, heeft de beroepscommissie klagers beroep tegen afwijzing van zijn eerste verzoek om strafonderbreking ongegrond verklaard, onder meer omdat het risico van geweld tegen c.q. het belagen van de ex-vrouw en de kinderen als hoog getaxeerd wordt en klager geen medewerking wilde verlenen aan een gesprek met een psycholoog en niet wilde meewerken aan bijzondere voorwaarden die het recidiverisico zouden kunnen beperken. Ook stonden er toentertijd nog aanzienlijke schadevergoedingsmaatregelen op grond van de Wet Terwee open.

Gedurende de onderhavige procedure heeft klager inmiddels wel meegewerkt aan onderzoek door een psycholoog en een psychiater. Ook heeft klager inmiddels de vervangende hechtenis met betrekking tot de vorderingen op grond van de Wet Terwee uitgezeten.

Uit de rapportage en de aanvullende rapportage van de psycholoog van 7 april 2017 en 9 juni 2017 volgt dat klager niet lijdt aan een psychiatrische of persoonlijkheidsstoornis. Hij is wel behept met narcistische persoonlijkheidskenmerken gekoppeld aan een verhoogde krenkbaarheid in relaties en met betrekking tot autoriteiten. Recidive in gewelddadig gedrag kan niet worden afgeleid uit een ziekelijke stoornis of een gebrekkige ontwikkeling van de geestvermogens. In hoeverre de preoccupatie van klager aangaande het hem in zijn ogen aangedane onrecht door zijn ex-vrouw

en zijn familie opnieuw kan leiden tot geweld is volgens de psycholoog gedragskundig niet wetenschappelijk te onderbouwen.

Uit de rapportage en de aanvullende rapportage van de psychiater van 29 maart 2017 en 11 juni 2017 volgt dat bij klager narcistische en dwangmatige persoonlijkheidstrekken zijn geconstateerd, maar dat er geen sprake is van een persoonlijkheidsstoornis of een ziekelijke stoornis. De inschatting of klager opnieuw een ernstig geweldsdelict zal plegen, is volgens de psychiater niet goed wetenschappelijk te onderbouwen.

De psycholoog en psychiater hebben in bovenstaande rapportages met gebruikmaking van het risicotaxatie instrument HCR-20-V3 een inschatting gemaakt van het risico op een nieuw geweldsdelict. Beiden maken de inschatting dat het risico daarop laag tot matig is, op een schaal die uitsluitend laag/matig/hoog kent. Een belangrijke kanttekening hierbij is – zoals door de deskundigen omschreven in hun rapportages – dat dit instrument is ontwikkeld en alleen eerder is gebruikt voor de beoordeling van forensisch psychiatrische patiënten in een behandelsetting of na de behandeling, terwijl bij klager sprake is van een geheel andere situatie. Bij klager is geen sprake van een psychiatrische of ziekelijke stoornis of voorgeschiedenis. Evenmin heeft behandeling plaatsgevonden.

Nu de psycholoog en de psychiater het recidiverisico niet wetenschappelijk kunnen onderbouwen omdat bij

klager geen sprake is van een ziekelijke stoornis of een gebrekkige ontwikkeling van de geestvermogens, en er een belangrijke kanttekening is te plaatsen bij het vervolgens door hen met gebruikmaking van het risicotaxatie instrument HCR-20-V3 ingeschatte recidiverisico, baseert de beroepscommissie zich ter zake van het recidiverisico op het navolgende. De risicotaxaties van de recherchepsychologen van 12 mei 2016 en 8 juni 2017 geven aan dat het risico op geweld en volharding als hoog wordt ingeschat. Er zijn geen aanwijzingen dat klager veranderd is. Geconcludeerd is dat mocht klager op vrije voeten komen het van groot belang blijft sterk te investeren in de beveiliging van zijn ex-vrouw, kinderen en wellicht van zijn ex-schoonfamilie. Voor de risicotaxatie is gebruik gemaakt van het risico-instrument Stalking Risk Profile (SRP), gericht op de inschatting van risicofactoren van geweld en voortdurende van belaging en bedreiging.

Uit een bij stukken gevoegde samenvatting van een proces-verbaal van de politie Zeeland-West Brabant van 23 september 2016 volgt dat klagers echtgenote nog altijd erg bang is voor klager. De kinderen zouden veel angst hebben voor hun vader. Zij zijn vooral bang ooit zonder hun moeder te moeten leven. In brieven die klager aan familie van zijn ex-vrouw en de kinderen heeft gestuurd – de ex-vrouw en kinderen wonen op een geheim adres – heeft klager aangegeven dat het de schuld van de ex-vrouw is dat hij in de gevangenis zit, hij zijn karwei nog af gaat maken en dat hij nog niet klaar is met zijn ex-vrouw en zij met vuur heeft

gespeeld.

De beroepscommissie stelt vast dat uit hetgeen klager ter zitting van 30 mei 2017 en tegen de gedragsdeskundigen heeft verklaard en uit de bij de stukken gevoegde kaarten en brieven die klager aan familie van zijn ex-vrouw en zijn kinderen heeft gestuurd, volgt dat klagers houding die hij ten opzichte van zijn ex-vrouw, zijn kinderen en ex-schoonfamilie inneemt consistent en onveranderd is, zoals ook de advocaat-generaal in het advies van 14 juni 2017 benadrukt. Klager houdt zijn ex-vrouw verantwoordelijk voor het uiteenvallen van zijn gezin en het verbreken van het contact met zijn kinderen. Klager heeft verklaard dat het oorlog is tussen zijn kamp en het kamp van zijn ex-vrouw en heeft aangegeven dat hij levenslang boos zal zijn op zijn ex-vrouw. Hij is nog steeds bezig zijn gelijk te halen inzake een omgangsregeling met zijn kinderen en kan niet accepteren dat zijn kinderen hebben aangegeven dat zij geen contact meer met hem willen hebben. Klager heeft verklaard dat dit onmogelijk is en dat dit niet gaat gebeuren. Klagers denkbeelden zoals hij die recent ter zitting en tegenover de gedragsdeskundigen heeft verwoord zijn gelijk aan de denkbeelden die in 2005 hebben geleid tot de moord op zijn ex-schoonmoeder en de poging tot moord op zijn ex-echtgenote en haar familielid. Daarbij komt dat behandeling van klager niet heeft kunnen plaatsvinden nu klager tot ongewenst vreemdeling is verklaard en behandeling in een dergelijk regime niet wordt aangeboden.

Gelet op klagers uitlatingen ter zitting, tegenover de gedragsdeskundigen en

als verwoord in brieven/kaarten aan de familie van zijn ex-vrouw en kinderen, waaruit volgt dat hij nog steeds zijn slachtoffers belaagt en zijn gedrag rechtvaardigt, alsmede de conclusies van de recherchepsychologen, is de beroepscommissie van oordeel dat er sprake is van een reëel gevaar voor recidive van een levens- c.q. geweldsdelict en dat de belangen van de slachtoffers zich in ernstige mate verzetten tegen toewijzing van klagers verzoek om strafonderbreking.

Zaaknummer:

17/1407/TA

Datum uitspraak:

1 augustus 2017

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der Meesters, mr.drs. J.P. Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M. Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Geweld en vrijheidsbeperkende middelen

Artikelen:

Bvt art. 30 lid 1; Geweldsinstructie inrichtingen voor verpleging van ter beschikking gestelden art. 1

Samenvatting:

Boeienregime bij uitsluiting niet onredelijk, gelet op zeer ernstige incidenten destijds in Veldzicht, klager in staat is berekenend te werk te gaan, hij wekelijks bedreigingen uit en bepaalde personeelsleden verantwoordelijk houdt voor beslissingen van anderen. Beroep

ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Uit artikel 30, eerste lid, Bvt volgt dat het hoofd van de inrichting bevoegd is jegens een verpleegde geweld te gebruiken of vrijheidsbeperkende middelen aan te wenden voor zover dit noodzakelijk is met het oog op de handhaving van de orde en de veiligheid in de inrichting, de uitvoering van een bij of krachtens deze wet genomen beslissing, de voorkoming van de onttrekking van een verpleegde aan het op hem uitgeoefende toezicht en de uitvoering van in dat artikel omschreven beslissingen van de rechter-commissaris of de officier van justitie.

Nadere regels als bedoeld in artikel 30, vierde lid, Bvt zijn gesteld in de Geweldsinstructie inrichtingen voor verpleging van ter beschikking gestelden. Uit artikel 1, aanhef en onder f. onder 1°, van de Geweldsinstructie volgt dat handboeien worden aangemerkt als een vrijheidsbeperkend middel. Ter zake van de toepassing van een vrijheidsbeperkend middel, anders dan voor een geweldsmiddel, is geen hoor- en of mededelingsplicht vastgelegd. Wel dient de toepassing van het vrijheidsbeperkende middel noodzakelijk te zijn met het oog op een van de belangen als vermeld in artikel 30, eerste lid, Bvt.

Uit de stukken volgt dat klager op 11 december 2015 (voor de tweede maal) op de ZISZ-afdeling van De Pompestichting, locatie Vught, werd geplaatst nadat in Veldzicht twee fysiek agressieve incidenten hadden plaatsgevonden; op 5 augustus 2015

had klager een personeelslid geschopt en geslagen en op 4 december 2015 had hij een personeelslid meermaals met een potlood in het gelaat en de hals gestoken. Klager had en heeft geen spijt van de incidenten en legt de schuld buiten zichzelf. Hij heeft aangegeven 'ik kan twintig jaar gewoon en gezellig doen, maar als ik mijn kans zie, zal ik hun kop splashen'. Voor het incident had klager maandenlang de schijn opgehouden en was hij vriendelijk naar het desbetreffende personeelslid.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting komt verder naar voren dat klager sinds zijn verblijf op de ZISZ-afdeling in de locatie Vught wekelijks bedreigingen uit naar de behandelcoördinator, de zorgmanager en de maatschappelijk werker. Klager heeft een hoop onvrede waar hij het personeel voor verantwoordelijk houdt en hij heeft aangegeven 'dat daar mensen voor plat zullen gaan'. Op 3 maart 2016 is het boeienregime opgeheven maar na een incident waarbij klager boos werd toen een personeelslid een brief van Jeugdzorg over zijn zoon voorlas, is het boeienregime op 13 oktober 2016 weer voortgezet.

Begin 2017 heeft klager zeven weken ter observatie in het PBC verbleven. Na zijn terugkomst in de inrichting op 31 maart 2017 is het boeienregime weer voortgezet.

De beroepscommissie stelt voorop dat de toepassing van een (voortdurend) handboeienregime ingrijpend is voor een verpleegde, zeker naarmate de duur ervan toeneemt. In het onderhavige geval is de beroepscommissie, gelet op de zeer ernstige incidenten die

hebben plaatsgevonden in Veldzicht, de omstandigheid dat klager in staat is berekenend te werk te gaan, hij bepaalde personeelsleden verantwoordelijk houdt voor beslissingen van anderen en hij wekelijks bedreigingen uit, van oordeel dat het gebruik van handboeien tijdens uitsluitmomenten en de voortzetting daarvan na terugkomst van klager uit het PBC, niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Hierbij is in aanmerking genomen dat de voortdurende van het handboeienregime wekelijks wordt getoetst en de inrichting tracht toe te werken naar stapsgewijze afbouw van de handboeien en daarbij tracht uit de inmiddels ontstane impasse met klager te komen. Gelet op het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/1916/TA en 17/1932/TA

Datum uitspraak:

20 juli 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Holten, mr. A. van der
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrecht bij FPC
De Kijvelanden te Poortugaal

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Bvt art. 56

Samenvatting:

Volkomen zinloos is om klacht- en beroepsprocedures in te dienen betreffende de inrichting waarin klager al jarenlang niet meer verblijft. Klager niet-ontvankelijk in beroepen. Eventuele volgende brieven van klager zullen niet langer als een beroepschrift in behandeling worden genomen.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie heeft bij uitspraak RSJ 22 juni 2017, 17/975/TA met betrekking tot een eerder ingediend beroep van klager tegen de niet-ontvankelijkverklaring van een bij deze beklagcommissie ingediende klacht vastgesteld dat het volkomen zinloos is om klacht- en beroepsprocedures in te dienen betreffende de inrichting waarin klager sinds 19 mei 2005 niet meer verblijft.

Nu beide beroepen wederom betrekking hebben op deze inrichting zal klager niet-ontvankelijk worden verklaard in deze beroepen.

De beroepscommissie merkt op dat zij, zo lang klager niet in FPC De Kijvelanden verblijft, na ontvangst van eventuele volgende brieven van klager met betrekking tot uitspraken van de beklagrecht bij FPC De Kijvelanden zal beslissen deze brieven niet langer als een beroepschrift in behandeling te nemen. Klager krijgt van deze beslissing telkens schriftelijk bericht.

Zaaknummer:

16/3837/TB - eindbeslissing

Datum uitspraak:

3 juli 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Waarden, mr. A. van

Wouda, drs. J.E.

Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing longstay

Artikelen:

Bvt art. 11; Beleidskader longstay forensische zorg

Samenvatting:

Longstayplaatsing lag destijds in de rede, maar zou op dit moment latere beslissing rechtbank tot nader onderzoek naar voorwaardelijke beëindiging tbs en plaatsing in specifieke instelling te zeer doorkruisen. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Bij de (over)plaatsing van ter beschikking gestelden dient de Staatssecretaris, op grond van artikel 11, tweede lid, van de Bvt in zijn overwegingen te betrekken:

- a) de eisen die de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de ter beschikking gestelde voor de veiligheid van anderen dan de tbs-gestelde of de algemene veiligheid van personen of goederen stelt, en
- b) de eisen die de behandeling van de tbs-gestelde gezien de aard van de

bij hem geconstateerde gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens stelt.

Volgens het door de Staatssecretaris gevolgde longstaybeleid (Beleidskader longstay forensische zorg van 19 januari 2009) komt een ter beschikking gestelde, met inachtneming van de voornoemde eisen van artikel 11, tweede lid, van de Bvt, in aanmerking voor plaatsing in een longstayvoorziening, indien

- a) er blijkens recente risicotaxatie risico bestaat dat hij een ernstig delict pleegt en het risico voor fysieke schade van anderen zodanig groot is dat de maatschappij daartegen moet worden beschermd,
- b) beveiliging naast eventuele zorg nodig is om te voorkomen dat hij tot onder a) bedoeld ernstig delict komt,
- c) het delictrisico niet zodanig is afgenomen dan wel beheersbaar is geworden dat hij buiten de onder b) bedoelde vormen van beveiliging en toezicht kan,
- d) hij conform 'state of the art' alle behandel mogelijkheden heeft ondergaan, bij voorkeur in twee behandelsettingen, zonder dat dit heeft geleid tot een substantiële vermindering van het delictgevaar, en
- e) er geen mogelijkheid is tot plaatsing in de Geestelijke Gezondheidszorg vanwege het vereiste hoge beveiligingsniveau.

Op grond van de stukken stelt de beroepscommissie vast dat klager is uitbehandeld en dat een voortzetting van zijn behandeling niet zinvol wordt geacht. Ondanks pogingen van de inrichting daartoe zijn volgens de

Staatssecretaris geen alternatieve plaatsingsmogelijkheden gevonden. In dit licht beschouwd en gelet op voormeld beleidskader heeft de Staatssecretaris destijds, op 14 november 2016, kunnen oordelen dat plaatsing van klager in een longstayvoorziening in de rede ligt. Echter, in de beslissing van de rechtbank Noord-Holland van 29 maart 2017 achtte de rechtbank het nodig dat de Reclassering Nederland nader onderzoek doet naar de mogelijkheden van een voorwaardelijke beëindiging van de dwangverpleging, waarbij nadrukkelijk dient te worden onderzocht of plaatsing in een instelling als Aventurijn Wier in Den Dolder realiseerbaar is. De rechtbank volgt hierin de opvattingen van de geraadpleegde MD-rapporteurs K. (psycholoog) en Van der M. (psychiater) die beiden hebben geadviseerd de tbs-maatregel voorwaardelijk te beëindigen. Omtrent de voorgenomen longstayplaatsing van klager hebben de MD-rapporteurs geoordeeld dat deze keuze onjuist is dan wel klager geen perspectief biedt. De beslissing van de rechtbank plaatst de belangen van klager in een ander perspectief. Zijn overplaatsing naar een longstayvoorziening zou op dit moment de beslissing van de rechtbank te zeer doorkruisen. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De beroepscommissie zal de beslissing van de Staatssecretaris vernietigen en met toepassing van het bepaalde in artikel 66, derde lid, onder a van de Bvt in verbinding met artikel 69, vijfde lid van de Bvt de Staatssecretaris opdragen met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen, die op z'n vroegst is te verwachten op het moment dat Reclassering Nederland rapport heeft

uitgebracht en de rechtbank zich over de consequenties hiervan heeft uitgelaten. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

17/0548/TR

Datum uitspraak:

25 juli 2017

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der
Bos, mr. W.A.Th.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Sr art. 13
Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing gedetineerden art. 27

Samenvatting:

Niet aannemelijk dat levenslang gestrafte detentieongeschikt is of dat in gevangeniswezen geboden psychiatrische zorg onvoldoende is. Wet vereist niet dat klager onderzocht moet worden door niet aan het PPC van verblijf verbonden gedragsdeskundigen. Afwijzing verzoek plaatsing in FPC niet onredelijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Een tot gevangenisstraf veroordeelde kan in voorkomende gevallen wegens

zijn gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens worden geplaatst in een tbs-inrichting op grond van artikel 13, eerste lid, Wetboek van Strafrecht (Sr). Het derde lid van artikel 13 Sr bepaalt dat de beslissing tot een dergelijke plaatsing wordt gebaseerd op een met redenen omkleed (gezamenlijk of afzonderlijk uitgebracht) advies van tenminste twee gedragsdeskundigen van verschillende disciplines - onder wie een psychiater - die de betrokkene hebben onderzocht. Tegen de beslissing tot plaatsing in een tbs-inrichting, alsmede tegen de weigering een verzoek om een dergelijke plaatsing in te willigen, staat beroep open bij de RSJ.

De beroepscommissie stelt voorop dat niet alleen in geval van detentieongeschiktheid van een gedetineerde plaatsing in een tbs-inrichting in de rede ligt, maar ook in het geval de in het gevangeniswezen beschikbare psychiatrische zorg niet afdoende is voor de gedetineerde in verband met zijn psychopathologie dan wel garanties voor een humane tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf in het licht van die pathologie ontbreken (vgl. RSJ 12 augustus 2015, 15/800/TR; RSJ 11 juni 2007, 06/1794/TR; RSJ 15 december 2010, 10/1608/TB; RSJ 8 november 2011, 11/1060/TB).

Aan de bestreden beslissing liggen tal van adviezen ten grondslag, waaronder het advies van 27 juni 2016 van klinisch psycholoog R. en psychiater H. verbonden aan het PPC Haaglanden en het advies van 16 januari 2017 van de Adviescommissie

geestelijk gestoorde gedetineerden. De beroepscommissie is van oordeel dat met de uitgebrachte adviezen wordt voldaan aan de procedurele vereisten van artikel 13 Sr en artikel 27 van de Regeling. De beroepscommissie vindt in voormelde regelgeving geen aanknopingspunten voor klagers stelling dat de gedragsdeskundigen onafhankelijk dienen te zijn in die zin dat klager onderzocht zou moeten worden door twee niet aan het PPC van verblijf verbonden gedragsdeskundigen. De eis van een onafhankelijk onderzoek door twee gedragsdeskundigen stelt de wet in dit verband niet.

Klagers stelling dat het onderzoek onzorgvuldig is verlopen, dient eveneens te worden verworpen. De beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking dat door de Minister de bevindingen van de behandelaars omtrent de PTSS en de depressieve ontregeling bij klager niet worden bestreden. Tevens neemt de beroepscommissie in aanmerking, dat uit het in het kader van klagers strafzaak uitgebrachte PBC-rapport blijkt dat een stoornis niet kon worden vastgesteld. Klager werd door het Gerechtshof blijkens het arrest ten volle verantwoordelijk gehouden voor zijn daden. Mede gelet op het feit dat klager reeds meerdere jaren in een PPC verblijft, is er geen aanleiding te veronderstellen dat er anderszins sprake is van een stoornis die voor de beoordeling van klagers verzoek van belang kan worden geacht te onderzoeken.

De beroepscommissie is van oordeel dat uit de overgelegde stukken niet aannemelijk is geworden dat klager detentieongeschikt is. Tevens is

niet aannemelijk geworden dat de (psychiatrische) zorg die klager in het gevangeniswezen aangeboden heeft gekregen dan wel aangeboden zal krijgen, onvoldoende is. Ook in detentie is het mogelijk een trauma te behandelen. Verder komt uit de stukken naar voren dat klagers depressieve ontregelingen door medicamenteuze interventies goed zijn te behandelen. Voor zover klager met zijn verwijzing naar de uitspraken van het EHRM, in het bijzonder de uitspraak van 26 april 2016 in de zaak Murray vs Nederland, heeft willen stellen dat door het ontbreken van passende psychiatrische zorg tijdens detentie, sprake is van een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM, moeten zijn stellingen hieromtrent worden verworpen. Het vorenstaande impliceert immers dat hem tijdens detentie wel passende psychiatrisch zorg wordt dan wel kan worden geboden. De overigens door klager aangevoerde stellingen omtrent de opvattingen van het EHRM omtrent de levenslange gevangenisstraf zijn voor de beoordeling van dit beroep niet van belang.

Het hiervoor overwogene in aanmerking genomen kan de beslissing om klager niet te plaatsen in een tbs-inrichting, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/1495/JA

Datum uitspraak:

3 augustus 2017

Beroepscommissie:

Iedema, mr. M.

Boer, prof.dr. F.

Lucas, mr. E.

Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding

Artikelen:

Bjj art. 55

Samenvatting:

Uitgaande van standpunt van NFI dat waarschijnlijk binnen 5 tot 10 dagen na stoppen van gebruik van cannabis de THC-waarde binnen het meetbereik zal afnemen, had klagers THC-waarde, zonder bijgebruik, onder de 1000 µg/l moeten uitkomen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Uit het overgelegde rapport van het Gelre-laboratorium dat urinemonsters van gedetineerden onderzoekt komen de volgende scores op cannabis naar voren van bij klager afgenomen urinecontroles op:

- 17 oktober 2016 : THC 310 µg/l, kreatinewaarde 13.7 mmol/l, CAN/KRUH 22.6

- 20 oktober 2016 : THC >1000 µg/l, kreatinewaarde 46.7 mmol/l, CAN/KRUH NTB

- 24 oktober 2016 : THC >1000 µg/l, kreatinewaarde 14.8 mmol/l, CAN/KRUH NTB

- 1 november 2016 : THC >1000 µg/l, kreatinewaarde 44.9 mmol/l, CAN/KRUH NTB
- 5 november 2016 : THC 746 µg/l, kreatinewaarde 23.2 mmol/l, CAN/KRUH 32.2
- 7 november 2016 : THC >1000 µg/l, kreatinewaarde 18.7 mmol/l, CAN/KRUH NTB
- 10 november 2016: THC >1000 µg/l, kreatinewaarde 36.1 mmol/l, CAN/KRUH NTB
- 15 november 2016: THC >1000 µg/l, kreatinewaarde 44.1 mmol/l, CAN/KRUH NTB
- 22 november 2016: THC >1000 µg/l, kreatinewaarde 18.0 mmol/l, CAN/KRUH NTB.

Klager heeft in beklag aangevoerd dat niet kan worden vastgesteld dat hij heeft bijgebruikt, omdat het tot 90 dagen kan duren voordat de THC-waarde is gedaald.

Volgens de directeur moet wel sprake zijn van bijgebruik, omdat de score van 22 november 2016 zonder bijgebruik onder de 1000 µg/l had moeten uitkomen.

Voor de beoordeling van de vraag of klager sinds de urinecontrole van 10 november 2016 heeft bijgebruikt, is volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie (RSJ 26 september 2016, 16/1720/GA en RSJ 16 december 2015, 14/4759/GA) de THC/kreatinineratio (CAN/KRUH) bepalend. In onderhavige zaak kan deze ratio niet worden vastgesteld, hetgeen tot uitdrukking is gebracht met 'NTB', omdat een THC-waarde > 1000 µg/l is gemeten, maar niet de exacte concentratie THC in de urine

is aangegeven en deze daarom niet bekend is. Dit geldt eveneens voor de op 7, 15 en 22 november 2016 gedane urinecontroles.

Bij RSJ 26 juli 2017, 17/2440/GA heeft de beroepscommissie zich in een soortgelijke zaak van een gedetineerde gewend tot het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) met de vraag na hoeveel tijd na een uitslag van > 1000 ng/ml de THC-waarde binnen het meetbereik komt, dus < 1000 ng/ml wordt. Door het NFI is geantwoord dat waarschijnlijk binnen 5 tot 10 dagen na het stoppen van het gebruik van cannabis de THC-waarde tot binnen het meetbereik zal afnemen. Gezien het tijdsverloop in de zaak van de desbetreffende gedetineerde tussen de eerste meting en de tweede en gezien het feit dat de tweede meting na 28 dagen nog steeds boven de 1000 ng/ml lag, is naar het oordeel van de rapporteur in die zaak sprake van bijgebruik.

Het is de beroepscommissie ambtshalve bekend dat 1 nanogram per milliliter [ng/ml] gelijk is aan 1 microgram per liter [µg/l].

Uitgaande van het standpunt van het NFI dat waarschijnlijk binnen 5 tot 10 dagen na het stoppen van het gebruik van cannabis de THC-waarde tot binnen het meetbereik zal afnemen, had de THC-waarde in klagers geval op 22 november 2016, als hij niet had bijgebruikt, in vergelijking met de daaraan voorafgegane urinecontroles op 10 en 15 november 2016, onder de 1000 µg/l moeten uitkomen. Nu dit niet het geval is, is de beroepscommissie van oordeel dat aannemelijk is dat klager

na 10 november 2016 heeft bijgebruikt en dat de hem daarvoor opgelegde disciplinaire straf voor de duur van 7 dagen, gelet ook op de -namens de directeur aangehaalde- eerdere hoge scores van klager op cannabis in redelijkheid kon worden opgelegd.

Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie dan ook van oordeel dat het beroep van de directeur gegrond moet worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal daarom worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.